

Titlu original (fr.): L'ombre de la dame blonde

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
LAMB, CHARLOTTE

Ritualul posedării / Charlotte Lamb

Traducător: Venera Coravu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-469-9

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

CHARLOTTE LAMB

Ritualul posedării

Traducerea și adaptarea în limba română de:

VENERA CORAVU

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC":

1117	Mary Scott	-Da, iubito
1118	Katherine Stone	-Șarpele din Paradis
1119	Mildred Davis	-Un cuplu de pomină
1120	Lacey Dancer	-Caprice
1121	Vivian Stuart	-Mireasa lui Darnley
1122	Charlotte Lamb	-Bărbatul infidel
1124	Katherine Swinford	-Gazela captivă
1125	Anna Moines	-Roata vieții
1126	Avery Thorne	-Iubirea depinde de șans
1127	Patricia Lynn	-O aventură toridă
1128	Anna Moines	-Meandre
1129	Sara Craven	-Depart de lume
1130	Claudia Jameson	-Bărbatul scorpion
1131	Carole Mortimer	-Atracție predestinată
1132	Anna Moines	-Prezența trecutului
1133	Angela Wells	-Crini și trandafiri
1134	Jenna Lynn	-Aventură pe mare
1135	Anna Moines	-Șansa vieții
1136	Diana Matheus	-Altă femeie
1137	Lisa Plumley	-Iubirea regăsită
1138	Anna Moines	-Cele două iubiri
1139	Elaine Robinson	-Căsătoria nu a avut loc
1140	Elisabeth Duke	-Exilatul
1141	Suzanne McMinn	-Anotimpul regăsirii

Capitolul 1

Patricia șterse geamul aburit al compartimentului și privi gânditoare peisajul defilând prin fața ei, pe care întunericul îl învăluia într-un cenușiu uniform. Părăsise Parisul în plin soare la începutul după-amiezii, împreună cu cele două fete. La început foarte emoționate, Dani și Nina nu-și dezlipiseră năsurile de geam, dar monotonia călătoriei le obosea curând și adormiseră pe bancheta din compartimentul care din fericire era gol.

După un timp, Dani se întinse căscând și se ridică.

- N-am ajuns încă?

- Nu, dar nu mai este mult.

- Cât e ceasul?

Patricia se uită la ceas.

- În curând va fi ora douăzeci și unu. Mai dormi puțin, te voi trezi la timp.

Această călătorie i se părea interminabilă. Trebuiseră să schimbe trenul de două ori pentru ca să ajungă la mica localitate Plouharnel. Nu mai era mult până când vor ajunge. Patricia deschise ușa și ieși pe culoar. Coborând geamul, inspiră adânc aerul iodat al Atlanticului.

Își punea pentru a suta oară întrebarea care o obseda: dacă nu le aștepta nimeni?

Refuzând să ia în considerare această eventualitate, se îndreptă spre toaletă.

Lumina palidă dinăuntru nu-i prezenta o imagine măgulitoare. Oglinda de deasupra lavaboului îi arăta imaginea unei tinere cu ochi de culoarea ambrei, din nefericire umbriți de cearcăne, cu păr negru și după părerea ei, o gură prea mare. Dar ce importanță avea? Doar nu trebuia să se prezinte la un concurs de frumusețe, gândi cu ironie. Rolland de Bellème nu-i va acorda cu siguranță nicio atenție.

Decise totuși să-și perie părul scurt și să treacă peste buze puțin ruj roșu.

Trenul încetinea. Se duse în compartiment și trezi fetițele, care se frecară la ochi somnoroase.

- Nu vreți să vă duceți la toaletă? le întrebă ea în timp

ce dădea jos bagajele.

Fetițele se repeziră pe culoar. Nerăbdarea lor era amestecată cu neliniște. Era ușor de înțeles. Această vizită la un unchi pe care nu-l cunoșteau fusese atât de repede decisă...

Când reveniră, trenul se oprea în fața unui peron aproape pustiu. Patricia coborî cu teamă, ajutându-le apoi și pe fetițe. Pe peron nu era nicio persoană care să corespundă cu descrierea pe care Eva Maria o făcuse cumnatului ei.

Așteptă câteva minute, neștiind ce să facă.

- Unde este el? se interesă Dani îmbrăcându-și bluzonul.

Deși luna iulie era foarte caldă, o briză răcoroasă mătura peronul. Patricia se aplecă pentru a încheia fermoarul bluzonului lui Dani.

- Nu știu. Dar o să-l găsim, nu te neliniști.

Voia să le liniștească, dar teama care n-o părăsise de la plecarea din Paris era justificată. Eva Maria precisase că Rolland de Bellème avea un caracter dificil. Dar să uite să vină la gară să le întâmpine pe cele două fetițe era greu de crezut.

- Hai să mergem! spuse ea pe un ton fals vesel.

- Se îndreptară cu valizele în mâini spre clădirea garii din piatră cenușie, cu un felinar deasupra ușii cu gea-

muri, în jurul căruia se învârtteau o mulțime de insecte.

Dani își aranjă sacul de nailon pe umăr și o urmă. Pe Patricia o uimise întotdeauna maturitatea acestei copile de zece ani. Nina, cu trei ani mai mică, se agăță de mâna Patriciei.

- De ce n-a venit mama cu noi? întrebă ea.

- Nina, ți-am spus de atâtea ori că a plecat în Martinica, pentru a turna un film.

Eva Maria de Bellème își adora fetele, dar fiind ca de obicei prea distrată, uitase să reînnoiască pașapoartele fetițelor, astfel că nu putea să le ia cu ea în Martinica. Rolul care îi fusese oferit era însă prea important pentru ea ca să-l refuze. Lipsa ei n-ar fi afectat istoria cinematografului, dar era fără îndoială determinantă pentru cariera ei.

În consecință, o rugase pe Patricia să rămână în apartamentul ei de la Paris timp de o lună, deși Patricia era nerăbdătoare să se întoarcă acasă. Angajată la Eva Maria, la încheierea anului universitar, voia să-și regăsească părinții și prietenii din Anglia.

Cu toate acestea, acceptase să le conducă pe cele două fetițe la Plouharnel înainte să se întoarcă acasă din prietenie pentru Eva Maria, ca și pentru plăcerea celor două fetițe, Dani și Nina, pe care n-ar fi vrut să le

abandoneze înainte să le știe pe mâini sigure.

Rolland detesta să vină la Paris, spusese Eva-Maria. El nu mai părăsise de mult Bretania. Nu va dura decât două zile și va putea pleca acasă direct de acolo.

Patricia aprobase în cele din urmă, cu gândul la acest autor dramatic despre care știa atât de puțin, dar care reușea s-o intrige.

Eva Maria avusese anul trecut un rol minor într-o piesă a cumnatului ei și Patricia dusese de câteva ori fetițele ca s-o aplaude.

Îi plăcuse foarte mult piesa, ca și celelalte pe care se dusese să le vadă, dar de fiecare dată rămăsese cu un vag sentiment de neliniște.

Personajele pe care le crea Rolland de Bellème își duceau viața într-un mod care deranja, marcate de un fals optimism. Se întreba deseori ce evenimente îl determinaseră să adopte o filozofie atât de amară.

Acceptase și din curiozitate să-i facă acest serviciu Evei Maria. Voia să vadă dacă bărbatul corespundea legendei care se crease în jurul lui. Misteriosul Rolland de Bellème... Deoarece după patru piese de un succes răsunător, încetase subit să mai scrie. Secase izvorul creator sau avea alte motive să se izoleze în castelul lui? Când Eva Maria îi interpretase unul din roluri, producătorul încercase prin toate mijloacele să-l

aducă pe Rolland de Bellème la Paris. Dar acesta rămăsese surd la toate invitațiile, atât pentru repetiții, cât și la premieră.

Cel puțin acceptase să le primească pe nepoatele lui timp de o lună. Ducea așadar viața de pustnic care i se atribuia, se gândea Patricia, împingând ușa gării.

Funcționarul de la ghișeu era gata să închidă, dar se întoarse spre ea când bătu în geam.

- Vă rog, domnule. Trebuia să ne întâmpine cineva. Ați remarcat pe cineva care părea să aștepte?

Vorbise într-o franceză perfectă, dar cu un ușor accent.

Omul ridică din umeri.

- Nu, după cât știu. Poate afară?

Arătă cu un gest ieșirea, preocupat mai mult de perspectiva de a se întoarce acasă decât de confuzia tinerei.

Dani alergă înaintea Patriciei și deschise ușa pentru a privi afară. Ultima speranță a Patriciei se risipi. Locul era pustiu.

Luptând împotriva panicii, reveni la funcționar.

- Scuzați-mă, știți unde pot găsi un taxi?

- Exact în față. Dar dacă nu este acolo, înseamnă că s-a dus la han. După ultimul tren, parchează acolo. Găsește întotdeauna un client care a băut mai mult, ca

să-l ducă acasă.

Patricia reveni lângă fetițe, în timp ce funcționarul încuia gara, în spatele lor. Câteva felinare străbăteau întunericul străzii care se cufunda încet în noapte. Orașelul părea adormit, locuitorii fiind retrași în casele lor. În cele mai apropiate răsunau vocile unui serial american televizat.

- Este departe hanul? mai întrebă ea.

Bărbatul ridică din umeri.

- Nu, urmați drumul, nu puteți greși!

Patricia simți că o părăsește curajul. Dani și Nina ridicară ochi rugători spre ea.

- Oh, Pat, nu mai pot, se plânse Nina.

- Credeam că unchiul Rolland va veni să ne ia, adăugă Dani.

Ele moșteniseră tenul palid al mamei lor, care în seara asta părea aproape diafan din cauza oboselii. Patricia simți un val de mânie împotriva acestui unchi care le impunea o asemenea încercare! Să lăși două fetițe să rătăcească în plină noapte într-un loc necunoscut, după o călătorie epuizantă...

Zgomotul unui motor întrerupse tăcerea acestei nopți estivale.

- Ah, iată-l pe Pierre! Aveți noroc, spuse funcționarul. Se simțea cu siguranță ușurat să se poată descotorosi

de aceste străine stânjenitoare, pentru a se duce acasă cu conștiința împăcată.

- El o să vă ducă, adăugă înainte să se îndepărteze fluierând.

Renaultul se opri la marginea trotuarului.

- Mă așteptați? întrebă șoferul. Unde vreți să mergeți? La hotel?

Patricia se aplecă spre geamul deschis.

- Nu, trebuie să ajungem la domnul Rolland de Bellème. Ai auzit vorbindu-se de el? Rolland de Bellème, autorul dramatic.

Ochii întunecați ai bărbatului o priviră fără nicio emoție.

- De Bellème, spuneți? Nu cunosc.

Patricia nu putea să creadă. Rolland de Bellème, unul din cei mai cunoscuți dramaturgi francezi contemporani ar fi trebuit să fie eroul local, mai ales într-o localitate atât de mică.

- Locuiește în Castelul Vrajitorului, în afara localității, mi s-a spus.

Șoferul avu un mic surâs de scuză.

- Îmi pare rău, doamnă. Nu cunosc clienți în afara localității!

Nina începu să plângă și bărbatul se aplecă, privind-o cu simpatie.

- Ești obosită, micuțo? Este târziu, nu-i așa? Doamnă, de ce nu vreți să vă duc la hotel? Nu este ca la Carlton, bineînțeles, dar camerele sunt curate și veți avea tot confortul. Copiii dumneavoastră vor avea cornuri proaspete mâine dimineată.

- Nu sunt copiii mei, răspunse ea cu nerăbdare.

El o privi mai atent.

- Scuzați-mă, domnișoară. Nu se vede nimic de aici. Nu văzusem că sunteți atât de tânără... și atât de drăguță.

Patricia se făcu a nu auzi complimentul. N-avea chef de glumă.

- Am venit să le conduc pe aceste fete la domnul de Bellème, unchiul lor.

- Adevărat? Sunt fetele domnului Hilaire?

- Exact, fratele domnului de Bellème.

Figura șoferului se lumineă.

- Mi-aduc aminte, acum. Dar le-am cunoscut când erau bebeluși. Curios, n-au părul familiei de Bellème. Seamănă desigur cu mama lor. Un vechi cântec din regiune spune că cei din familia Bellème nu sunt îngeri, ci diavoli. Au păr și ochi negri și inima la fel de neagră.

Dani și Nina ascultau cu interes.

- Dar nu rimează, remarcă Nina.

Un surâs lumină figura bărbatului,

- Nu, ai dreptate. Dar nu este necesar ca un cântec să rimeze întotdeauna pentru a fi adevărat. Haide, urcați. Coborî din mașină pentru a lua valizele și a le pune în portbagaj. Patricia încruntă sprâncenele.

- Credeam că nu-l cunoașteți pe domnul de Bellème!

- Îmi pare rău, dar n-am încredere în oamenii care doresc să-l întâlnească. El nu vrea să primească ziariști și nu știți de câte viclenii sunt în stare pentru a-l întâlni. Domnul Rolland este unul de-ai noștri. El a crescut aici, la castel. Dacă nu vrea să vadă pe nimeni este treaba lui, aici nimeni nu-l va trăda.

Îi deschise portiera și înconjură mașina pentru a se așeza la volan.

- Vom ajunge repede. Este cam la zece minute de aici. Se întoarse și le privi pe cele două fetițe instalate pe bancheta din spate.

- Sunt drăguțe. Mama lor trebuie să fie frumoasă, nu? Este actriță, dacă îmi amintesc bine.

Patricia aprobă din cap, gândindu-se la primirea pe care le-o rezerva Rolland de Bellème.

- Veniți de departe? întrebă șoferul.

- De la Paris.

- Paris? Acum înțeleg de ce sunteți atât de obosite. Am fost acolo, acum vreo treizeci de ani. Mi-a trebuit o zi

întreagă să ajung; ei bine, am plecat a doua zi dimineată. N-am putut suporta. Atâția oameni pe străzi, care alergau fără să se oprească. Eu prefer comuna noastră, pe care n-am mai părăsit-o de atunci.

- Domnul de Bellème trebuia să vină să ne ia de la gară. Nu l-ați văzut din întâmplare?

- Nu. Dar nu sunt surprins că a uitat, deoarece detestă vizitele.

- Oh, priviți!

Exclamația lui Dani le atrase atenția asupra impresionantei construcții ridicată pe o terasă stâncoasă care domina oceanul. Castelul, cu turnul lui semeț, semăna cu o fortăreață. Pinii care-l înconjurau păreau santi-nele însărcinate să apere stăpânul locului de eventualii intruși.

Patricia se întoarse spre șofer.

- Nu este... ?

- Castelul Vrajitorului? Ba da!

- Încep să înțeleg de unde provine numele, murmură ea pentru sine.

- Unchiul nostru este vrăjitor? întrebă Nina.

Dani o dojeni.

- Nu fi proastă. Castelul a fost întotdeauna numit așa. De mult de tot, seniorul regiunii locuia aici și se credea că este vrăjitor, deoarece era mai inteligent decât